

И светнаха очите му безъ блясъкъ,
Подобно две отворени пещи...
На Прометея въ бурний ревъ се вслуша
И зина той —

И бесенъ смяхъ разцепи
Заглъхналите задушни простори...
Извърна се скъваний полубогъ,
И хласнати о тъмните скали
Веригите му глухо издрънчаха — —
Не бе то гракътъ на крилатий песъ,
Нито ревътъ на фурии...

— «Ха, ха!

Пръвъ път ли чувашъ моя леденъ смяхъ?
Въ ~~в~~ пропастъта на триста векове,
Човешка скърбъ събира своя гнявъ,
Тъй както въ облакъ бура се събира —
И неговия гръмъ е моя смяхъ.
Презъ моя смяхъ ти чуйшъ ли да ехти
Горчивий плачъ на милиони жъртви?
Откраднатия отъ небото огънь
За~~б~~ърли ти въ~~в~~ моята душа —
Но бездната ѝ осветли ли? . . . Мракътъ
Направи салъ въ болезъ да се сгъсти —
И да роди съзнанъето . . . Защо
Не ме остави, Прометее, въ мракъ?
Защо ми е съзнание? Нима
То светлина ми даде? Само мракътъ
Чрезъ него азъ постигнахъ и съзнахъ,
Видяхъ го какъ крило е той прострляъ
И въ бездната на моята душа
От~~б~~ърли ^всянка — въ нея днесъ живеи
Намръщения демонъ на съдбата
И твойта честь изглежда той съ усмивка,
На съжаленъе бледната усмивка.
Напусто само ти проклинашъ Зевса!